

Sygn. akt I C 838/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Lech

Protokolant: sekretarz sądowy Daria Bernacka

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2021r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. S. (1)**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz **powódki M. S. (1)** kwotę **76.500,00 zł** (siedemdziesiąt sześć tysięcy pięćset złotych) **tytułem zadośćuczynienia** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a) od kwoty 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) od dnia 24 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 66.500,00 zł (sześćdziesiąt sześć tysięcy pięćset złotych) od dnia 20 maja 2021r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz **powódki M. S. (1)** kwotę **1.847,80 zł** (jeden tysiąc osiemset czterdzieści siedem złotych 80/100) **tytułem odszkodowania** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a) od kwoty 301,10 zł (trzysta jeden złotych 10/100) od dnia 24 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 1.546,70 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści sześć złotych 70/100) od dnia 20 maja 2021r. do dnia zapłaty;

3. oddala powództwo w pozostałej części;

4. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz **powódki M. S. (1)** kwotę **7.558,00 zł** (**siedem tysięcy pięćset pięćdziesiąt osiem złotych 00/100**) **tytułem zwrotu kosztów procesu;**

5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1.891,67 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt jeden złotych 67/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 838/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 września 2019r. powódka M. S. (1), reprezentowana przez pełnomocnika adwokata Z. B., wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. **kwoty 10.000,00 zł tytułem częściowego**

dalszego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 30 stycznia 2018r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty oraz **kwoty 301,10 zł tytułem częściowego odszkodowania za koszty opieki i pomoc osób trzecich** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty (k. 3-5).

W piśmie procesowym z dnia 13 maja 2021r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu wnosząc dodatkowo o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego **kwoty 66.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty oraz **kwoty 2.008,68 zł tytułem odszkodowania** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.544,00 zł od dnia 24 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 464,58 zł – od dnia następnego po doręczeniu pozwanej odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty (k. 259-260).

Pozwany (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W., reprezentowany w toku procesu przez pełnomocnika radcę prawnego J. C., nie uznał żądania pozwu, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przyczyniania się powódki do powstania szkody w wysokości 30% z uwagi na nie zachowanie przez powódkę szczególnej ostrożności przed wejściem na przejście dla pieszych.

Pozwany wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego przyznał na rzecz powódki kwotę 5.000,00 zł, tytułem zadośćuczynienia, kwotę 80,65 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu leków oraz kwotę 100,00 zł zwrotu kosztów wizyt lekarskich. Dokonując wypłaty świadczenia pozwany pomniejszył powyższe kwoty o przyjęty 30% stopień przyczynienia. Pozwany wskazał, iż wypłacił poszkodowanej kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 496,12 zł tytułem odszkodowania zasądzonych wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie I C 866/19. W ocenie pozwanego powyższe wypłacone świadczenia w pełni rekompensują zarówno krzywdę jak i szkodę, jakich w następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 30 stycznia 2018r. doznała powódka (k. 73-76).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 stycznia 2018r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w następstwie którego powódka doznała obrażeń ciała. Do zdarzenia doszło w T. na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) ok. godz. 5.40. Kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) 79 T. F. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu w drogę poprzeczną z ul. (...) w ul. (...) podczas dojazdu do przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności oraz nienależycie obserwował swoje przedpole jazdy i sytuację drogową w okolicy i na przejściu dla pieszych, w wyniku czego doprowadził do potrącenia przekraczającej jezdnię w niewielkiej odległości od pasów przejścia dla pieszych pieszej M. S. (1).

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2019r. wydanym w sprawie II K 545/18 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim uznał oskarżonego T. F. za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. **W pkt 5 powyższego wyroku Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego T. F. na rzecz powódki zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 10.000 zł.**

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 18 grudnia 2019r. wydany w sprawie II K 545/18, k. 340-341 załączonych akt II K 545/18)

Pojazd, którym kierował sprawca wypadku był ubezpieczony w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

(okoliczność bezsporna)

W wyniku wypadku komunikacyjnego powódka doznała urazu czaszkowo- mózgowego w postaci stłuczenia mózgu okolicy ciemieniowo-skroniowo- potylicznej lewej oraz pourazowego krwotoku podpajęczynówkowego. Z miejsca

zdarzenia poszkodowana została zabrana karetką pogotowia i przewieziona do szpitala w T., gdzie została przyjęta do Oddziału Neurologii, w którym przebywała do dnia 14 lutego 2018r. Zastosowano leczenie zachowawcze.

Po wypisie ze szpitala powódka kontynuowała leczenie w Poradni Neurologicznej i Rehabilitacyjnej. Powódka nadal pozostaje pod opieką neurologa.

(dowód: kopia dokumentacji medycznej, k. 31-53)

U powódki stwierdzono stan po urazie głowy w dniu 30 stycznia 2018r. ze stłuczeniem mózgu okolicy ciemieniowo-skroniowo-potylicznej lewej i pourazowym krwotokiem podpajeczynówkowym, pourazowy niedowład połowiczny prawostronny z przewagą kończyny górnej, encefalopatia pourazową pod postacią pourazowych bólów i zawrotów głowy oraz zaburzeń adaptacyjnych.

Powódka M. S. (1) w następstwie wypadku z dnia 30 stycznia 2018r. doznała urazu czaszkowo-mózgowego w postaci stłuczenia mózgu okolicy ciemieniowo-skroniowo-potylicznej lewej i pourazowego krwotoku podpajeczynówkowego. W wyniku wypadku doszło do powstania trwałego neurologicznego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 30% z pozycji 9c (encefalopatia pourazowa) zawartej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia (...). Neurologiczny uszczerbek na zdrowiu powódki związany z doznany urazem głowy jest tylko i wyłącznie wynikiem wypadku z dnia 30 stycznia 2018r.

W następstwie wypadku doszło do wystąpienia u powódki niewielkiego niedowładu piramidowego prawostronnego (poz. 5d tabeli), co doprowadziło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%.

Zatem trwały uszczerbek na zdrowiu powódki z przyczyn neurologicznych wynosi łącznie 35%.

Dolegliwości po wypadku związane były głównie z bólami głowy, których znaczne nasilenie mogło trwać około miesiąca po urazie. Później bóle głowy stopniowo zmieniały nasilenie od umiarkowanych do lekkich, ale utrzymują się do dnia dzisiejszego. Powódka leczy się neurologicznie do dnia dzisiejszego. Leczenie neurologiczne związane jest z bólami i zawrotami głowy, zaburzeniami snu i nastroju, zaburzeniami pamięci i koncentracji. Wcześniej korzystała z leczenia rehabilitacyjnego i psychiatrycznego, obecnie z takiego leczenia nie korzysta. Rehabilitacja przeprowadzana była ze względu na uraz głowy i związany z tym niedowład prawostronny. Leczenie psychiatryczne związane było z organiczną chwiejnością afektywną. Leczenie powypadkowe prowadzone było prawidłowo. Powódka stosowała się do zaleceń lekarzy. Koszty leczenia wg załączonych faktur zasadne i pozostają w związku ze zdarzeniem z dnia 30 stycznia 2018r.

Rokowania na przyszłość co do zdrowia powódki, biorąc po uwagę objawy encefalopatii pourazowej, są o tyle dobre, że nie przewiduje się dalszego pogorszenia stanu zdrowia powódki. Jednak objawy encefalopatii pourazowej można uznać już za utrwalone.

Powódka wymagała pomocy osób trzecich 2 godziny dziennie przez okres 2 miesięcy. Obecnie powódka nie wymaga pomocy innych osób.

Schorzenia samoistne powódki (cukrzyca typu 2 i nadciśnienie tętnicze) nie miały wpływu na skutki wypadku, któremu powódka uległa w dniu 30.01.2018r.

U powódki nadal występują objawy encefalopatii pourazowej, które są wyłącznie skutkiem wypadku z dnia 30 stycznia 2018r.

(dowód: opinia biegłej z zakresu neurologii A. P., k. 187-193, pisemna opinia uzupełniająca, k. 218-219)

W wyniku przedmiotowego wypadku powódka doznała:

- urazu głowy ze stłuczeniem mózgu i ogniskami krwotocznymi w lewej okolicy ciemieniowo - skroniowa - potylicznej oraz pourazowy krwotokiem podpajęczynówkowym
- niedowładu KGP
- stłuczenia klatki piersiowej, miednicy, kręgosłupa piersiowego i kręgosłupa lędźwiowego oraz kończyn dolnych

Dolegliwości bólowe ze strony doznanych stłuczeń oraz zasinienie kończyn dolnych utrzymywały się do 2 tygodni. Powódka nie prowadziła leczenia ortopedycznego wynikającego ze skutków przedmiotowego wypadku. Leczenie po wypadku w Oddziale Neurologicznym, a następnie kontynuowane pod kontrolą neurologa.

Oceniane z punktu widzenia ortopedy urazy powódki {stłuczenia} nie powodowały ograniczeń czynnościowych i konieczności pomocy osób trzecich {dolegliwości bólowe z tych powodów w okresie pobytu w szpitalu}. Nie skutkują one również orzeczeniem uszczerbku na zdrowiu {brak zmian w obrazie rtg i TK. czas utrzymywania się dolegliwości, brak skarg i odchyłeń w badaniu biegłego}. Rokowania na przyszłość związane z ortopedycznymi skutkami wypadku z dnia 30 stycznia 2018 r. dobre.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii J. B., k. 153-154)

W związku z następstwami wypadku powódka była leczona przez psychiatrę z rozpoznaniem - organiczna chwiejność afektywna F06. Rozpoznana encefalopatia pourazowa, organiczna chwiejność afektywna - spełnia kryteria trwałego uszczerbku na zdrowiu. W związku z tym zasadne jest zadośćuczynienie finansowe za przeżyte cierpienia. Z punktu widzenia psychiatry, powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem w dniu 30 stycznia 2018 roku. Niewątpliwie doszło do uszkodzenia (...) co potwierdzają badania dodatkowe TK głowy. Uszczerbek na zdrowiu z Tabeli Oceny Procentowej Stałego Lub Długotrwałego Uszczerbku Na Zdrowiu Załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dn. 18 grudnia 2002 r. z pkt. 9c w wyniku wypadku w dniu 30 stycznia 2018 roku wynosi 30 procent. Ocena biegłego psychiatry jest tożsama z oceną dokonaną przez biegłą neurolog.

Rozmiar, intensywność i czas trwania cierpień psychicznych powódki doznanych w związku z przedmiotowym wypadkiem i obrażeniami doznanymi w jego wyniku był znaczny przez kilka miesięcy (około 9 miesięcy): nerwowość, płaczliwość. bezsenność, lęki gdy opiniowana miała przejść przez jezdnię, bóle głowy, zaburzenia równowagi. Następnie umiarkowany, a obecnie jest niewielkiego stopnia. Powódka po wypadku musiała korzystać z pomocy osób trzecich, w wymiarze czasowym 2 godziny dziennie przez okres 2 miesięcy. Taki czasokres niezbędnej pomocy oszacowała biegła neurolog.

Powódka wymagała rehabilitacji i farmakoterapii. Zażywała leki : C. 2 x 1 tabl.. S. 0.05 1-0-0 tabl.. P. 0.025 1 - 2 tabl. / noc. A.. L.. B.. A..

Koszty leczenia powódki zgodnie z przedłożonymi rachunkami i fakturami, zdaniem biegłego są zasadne.

Rokowania na przyszłość powódki są pomyślne. Zastosowane wielospecjalistyczne leczenie przyniosło istotną poprawę w porównaniu do stanu bezpośrednio po wypadku. Powódka jest samodzielna w funkcjonowaniu, które odbiega od stanu psycho-fizycznego w okresie sprzed wypadku. Nadal stosuje leki. które m.in.: stabilizują nastrój i mają poprawiać metabolizm komórek nerwowych, działać na występujące, uciążliwe zawroty głowy

(dowód: opinia biegłego z zakresu psychiatrii B. J., k. 245-248)

Kierujący samochodem osobowym V. (...) nr rej. (...) T. F. popełnił błąd w technice i taktyce jazdy, nie zachowując szczególnej ostrożności podczas dojazdu do przejścia dla pieszych, nienależycie obserwując swoje przedpole jazdy i sytuację drogową w okolicy i na przejściu dla pieszych (w wyniku czego zbyt późno przystąpił do manewru hamowania).

Piesza M. S. (1) zachowała się nieprawidłowo nie zachowując szczególnej ostrożności podczas przechodzenia jezdni, przechodząc jezdnię w niewielkiej odległości od pasów przejścia dla pieszych. Pokrzywdzona wchodziła na trzeci pas ruchu ulicy (...), gdy jadący tym pasem samochód osobowy V. znajdował się w odległości $X = 8,45$ m. Widząc, że samochód ten nie zwalnia - w celu zatrzymania przed jej torem ruchu - piesza powinna zatrzymać się i nie wchodzić na następny pas ruchu. Takie zachowanie pieszej pozwoliłoby jej na uniknięcia wypadku drogowego.

Nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem osobowym V. T. F. było bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego.

Piesza M. S. (2) zachowała się nieprawidłowo: nie zachowując szczególnej ostrożności podczas przechodzenia jezdni, przechodząc jezdnię w niewielkiej odległości od pasów przejścia dla pieszych. Mały kontrast ciemnego ubrania pieszej z jezdnią miał wpływ na odległość jej zauważenia. Piesza M. S. (2) miała możliwość uniknięcia wypadku

(dowód: opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego J. M., k. 226-279 załączonych akt II K 548/18)

Główną przyczyną wypadku było nieprawidłowe postępowanie kierującego samochodem V. T. F., który nie ustąpił należnego pierwszeństwa pieszej M. S. (1).

(dowód: opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego S. D., k. 56-66)

Wyrokiem zaocznym z dnia 8 lipca 2019r. wydanym w sprawie sygn. I C 866/19 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od pozwanego na rzecz powódki w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 30 stycznia 2018r. kwotę 10.000 zł tytułem dalszego częściowego zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty oraz kwotę 496,12 zł tytułem dalszego odszkodowania z tytułu kosztów leczenia i opieki z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty.

(dowód: wyrok zaoczny z dnia 8 lipca 2019r., k. 63 załączonych akt I C 866/19 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim)

Pismem z dnia 22 marca 2018r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 4.392,00 zł odszkodowania z tytułu kosztów opieki i zwrotu kosztów leczenia. Decyzją z dnia 24 kwietnia 2018r. pozwany przyznał na rzecz powódki kwotę 2.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: zgłoszenie szkody, k. 10-11, decyzja pozwanego z dnia 24 kwietnia 2018r.)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyjął odpowiedzialność za szkodę i przyznał na rzecz powódki łącznie kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 365,25 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Dokonując wypłaty świadczenia pozwany pomniejszył powyższe kwoty o przyjęty 30% stopień przyczynienia i wypłacił łącznie świadczenie w wysokości 3.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 255,67 zł tytułem kosztów leczenia.

(dowód: decyzje pozwanego, k. 12, 13, 16, 18, k. 20, k. 25)

Po wypadku powódka przebywała w Szpitalu w T., gdzie została przyjęta do Oddziału Neurologii, w którym przebywała do dnia 14 lutego 2018r. Zastosowano leczenie zachowawcze. Po wypisie ze szpitala powódka kontynuowała leczenie w Poradni Neurologicznej i Rehabilitacyjnej. Powódka nadal pozostaje pod opieką neurologa. Korzystała także z wizyt u psychiatry, gdyż miała zaburzenia lękowe, problemy ze snem. Z uwagi na niedowład prawej ręki wymagała

rehabilitacji. Powódka nie powróciła do pełnej sprawności, jaką miała przed wypadkiem. Nadal utrzymują się bóle głowy, zaburzenia równowagi, problemy z koncentracją. Powódka nie może dźwigać, wykonywać dużego wysiłku.

Po opuszczeniu szpitala powódka nie była w pełni samodzielna, miała bardzo intensywne bóle głowy, co powodowało, iż musiała leżeć. Pomagała jej zamieszkująca razem z nią siostra, która robiła jej zakupy, sprzątała, przygotowywała posiłki, pomagała także przy czynnościach higienicznych i ubieraniu.

(dowód: zeznania świadka W. M., k. 101, nagranie przebiegu rozprawy, k. 102, min. 00:34:43-00:38:37, zeznania powódki, 100verte, nagranie przebiegu rozprawy, k. 102, min. 00:12:11-00:31:01 w związku z k. 292, k. 292verte)

Powódka poniosła koszty leczenia w łącznej kwocie 1.417,47 zł.

(dowód: faktury VAT, k. 54-65, k. 172, k. 178, k. 230)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w znaczącej części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 445 § 1 k.c. i art. 444 § 1 i § 2 k.c.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadu, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż do wyrządzenia szkody powódce doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Niewątpliwym i nie kwestionowanym przez pozwanego jest także, iż zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 k.c. a także, iż doszło do wyrządzenia szkody powódce, polegającej na uszkodzeniu ciała.

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej M. S. (1).

W przedmiotowej sprawie nie jest kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego wynikająca z umowy ubezpieczenia OC łączącej sprawcę szkody z pozwanym zakładem ubezpieczeń; pozwany przyjął swą odpowiedzialność

w toku likwidacji szkody i stanowisko to podtrzymywał w pismach procesowych. Spór dotyczy natomiast wysokości należnych powódce świadczeń, a więc zakresu odpowiedzialności pozwanego.

Rozważnie zasadności żądania pozwu wymaga odniesienia do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przyczynienia się powódki do powstania szkody. Precyzując swoje ostateczne stanowisko w tym zakresie pozwany wskazał, iż zakres przyczynienia powódki winien być ustalony na poziomie 30 %. Pełnomocnik powódki nie uznał powyższego zarzutu, wskazując, iż M. S. (1) w żadnym zakresie nie może postawić zarzutu przyczynienia się do powstania szkody, a nawet gdyby uznać, iż zachowanie powódki pozostaje w związku przyczynowym z wypadkiem wniósł o odstąpienie od stosownego obniżenia należnych jej świadczeń.

W świetle opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego J. M. której wnioski Sąd w pełni podziela, należy uznać, iż z dokonanej analizy przebiegu wypadku, ustaleń dokonanych na miejscu zdarzenia, wynika, iż powódka M. S. (1) przyczyniła się do zdarzenia. Biegły wskazał, iż K. samochodem osobowym V. (...) nr rej. (...) T. F. popełnił błąd w technice i taktyce jazdy, nie zachowując szczególnej ostrożności podczas dojazdu do przejścia dla pieszych, nienależycie obserwując swoje przedpole jazdy i sytuację drogową w okolicy i na przejściu dla pieszych (w wyniku czego zbyt późno przystąpił do manewru hamowania). Piesza M. S. (1) zachowała się nieprawidłowo nie zachowując szczególnej ostrożności podczas przechodzenia jezdni, -przechodząc jezdnię w niewielkiej odległości od pasów przejścia dla pieszych. Pokrzywdzona wchodziła na trzeci pas ruchu ulicy (...), gdy jadący tym pasem samochód osobowy V. znajdował się w odległości $X = 8,45$ m. Widząc, że samochód ten nie zwalnia - w celu zatrzymania przed jej torem ruchu - piesza powinna zatrzymać się i nie wchodzić na następny pas ruchu. Takie zachowanie pieszej pozwoliłoby jej na uniknięcia wypadku drogowego.

Nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem osobowym V. T. F. było bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego. Piesza M. S. (2) zachowała się nieprawidłowo: nie zachowując szczególnej ostrożności podczas przechodzenia jezdni, -przechodząc jezdnię w niewielkiej odległości od pasów przejścia dla pieszych. Mały kontrast ciemnego ubrania pieszej z jezdnią miał wpływ na odległość jej zauważenia. Piesza M. S. (2) miała możliwość uniknięcia wypadku. Wnioski tożsamej treści zawarł w swojej opinii wydanej w toku postępowania karnego także biegły S. D..

W ocenie Sądu powyższe nieprawidłowe zachowanie powódki, polegające na nie zachowaniu szczególnej ostrożności podczas przechodzenia jezdni, rodzi konieczność przypisania jej przyczyniania do powstania szkody w wymiarze 20%.

Wobec powyższego przyjmując powyższy zakres przyczynienia, Sąd na podstawie art. 362 k.c., dokonał odpowiedniego pomniejszenia należnych powódce świadczeń, stosownie do przyjętego stopnia przyczynienia.

Dokonując ustaleń w powyższym zakresie Sąd oparł się na wydanych w toku postępowania karnego prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie II K 545/18 opiniach biegłych z zakresu ruchu drogowego J. M. i S. D.. Powyższe opinie są rzetelne, kategoriyczne i przekonujące, wystarczająco wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, a wnioski w nich zawarte nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron. Wobec powyższego Sąd pominął, jako zmierzający jedynie do przedłużania postępowania, wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. W ocenie Sądu analiza zdarzenia z dnia 30 stycznia 2018r. oraz ocena zachowania jego uczestników dokonana przez biegłych w toku postępowania karnego jest wystarczająca dla wydania orzeczenia w niniejszej sprawie. Dalsze prowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie należało uznać za zbędne i zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania.

Rozważając zasadność objętych pozwem roszczeń powoda Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 445 § 1 k.c. i art. 444 § 1 i 2 k.c.

W świetle art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanego krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość- por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Rozważając istotę powyższego roszczenia należy mieć na uwadze, iż na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Zadaniem Sądu jest indywidualne określenie stopnia krzywdy doznanego przez powoda i podjęcie próby przełożenia jej na określoną wartość finansową.

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanego krzywdy: stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Ocena sądu w tym względzie powinna się opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wykluczając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego i postawa sprawcy, przy czym określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, jednakże przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron.

W przedmiotowej sprawie powódka doznała 35% trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie urazu neurologicznego, gdyż uszczerbek na zdrowiu stwierdzony przez lekarza psychiatrę jest tożsamy z uszczerbkiem stwierdzonym przez neurologa. M. S. (1) w następstwie wypadku z dnia 30 stycznia 2018r. doznała urazu czaszkowo-mózgowego w postaci stłuczenia mózgu okolicy ciemieniowo-skroniowo-potylicznej lewej i pourazowego krwotoku podpajeczynówkowego. W wyniku wypadku doszło do powstania trwałego neurologicznego uszczerbku w postaci encefalopatii pourazowej, wystąpił także niewielki niedowład piramidowy prawostronny. Dolegliwości po wypadku związane były głównie z bólami głowy, których znaczne nasilenie mogło trwać około miesiąca po urazie. Później bóle głowy stopniowo zmieniały nasilenie od umiarkowanych do lekkich, ale utrzymują się do dnia dzisiejszego. Powódka leczy się neurologicznie do dnia dzisiejszego. Leczenie neurologiczne związane jest z bólami i zawrotami głowy, zaburzeniami snu i nastroju, zaburzeniami pamięci i koncentracji. Wcześniej korzystała z leczenia rehabilitacyjnego i psychiatrycznego, obecnie z takiego leczenia nie korzysta. Rehabilitacja przeprowadzana była ze względu na uraz głowy i związany z tym niedowład prawostronny. Leczenie psychiatryczne związane było z organiczną chwiejnością afektywną. Rokowania na przyszłość co do zdrowia powódki, biorąc po uwagę objawy encefalopatii pourazowej, są o tyle dobre, że nie przewiduje się dalszego pogorszenia stanu zdrowia powódki. Jednak objawy encefalopatii pourazowej można uznać już za utrwalone.

Rozważając zakres należnego powódce zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze opisany powyżej zakres jej cierpienia i to zarówno fizycznych, jak i psychicznych, trwałe następstwa doznanego urazu – ograniczenie sprawności fizycznej. Z uwagi na utrwalone skutki wypadku, utrzymujące się uciążliwe dolegliwości w postaci bólów i zawrotów głowy, zaburzeń równowagi, problemów z koncentracją, ograniczenia sprawności w zakresie wykonywania cięższych prac, dźwigania, należy uznać, iż zakres cierpienia powódki był znaczny. Przed wypadkiem powódka była w pełni sprawna i samodzielną osobą. Z uwagi na powyższe niewątpliwie i zakres doznanego przez nią krzywdy jest większy, ponadto rodzi także obawy o stan zdrowia i sprawność fizyczną i intelektualną w przyszłości. Powódka przez okres dwóch miesięcy po opuszczeniu szpitala pomocy wymagała pomocy przy wszystkich czynnościach życia codziennego, myciu,

ubieraniu, przygotowywaniu posiłków, dowożeniu na badania, wizyty lekarskie i na rehabilitację. Wypadek wywołał także u powódki stres pourazowy, powódka miała zaburzenia snu, pojawiły się stany lękowe.

Mając powyższe na uwadze powyższe okoliczności obrazujące krzywdę, jakiej doznała M. S. (1) w następstwie przedmiotowego wypadku komunikacyjnego, **Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 76.500 zł tytułem zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu 20% przyczynienia do powstania szkody oraz przy uwzględnieniu kwot wypłaconych w toku postępowania likwidacyjnego, na mocy wyroku zaocznego i przyznanych w toku postępowania karnego od sprawcy (łącznie jest to kwota 23.500,00 zł).** W ocenie Sądu należne powódce zadośćuczynienie w pełnej wysokości, bez uwzględnienia przyczynienia i wypłaconych kwot, winno wynosić 122.000 zł. Po pomniejszeniu o wypłacone kwoty oraz o 20% przyczynienia, żadaną w pozwie kwotę 76.500 zł należy uznać za zasadną. W ocenie Sądu tak ustalona kwota uwzględnia zakres doznanej przez powódkę krzywdy, cierpień doświadczanych przez nią w następstwie doznanych urazów.

O odsetkach o powyższego świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądając kwotę 76.500 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty pierwotnie żądanej w pozwie, tj. 10.000 zł od dnia 24 kwietnia 2018r., tj. od daty decyzji ubezpieczyciela uznającej odpowiedzialność za szkodę i przyznającej częściowe zadośćuczynienie oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 66.500,00 zł od dnia 20 maja 2021r., tj. od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo. Z uwagi na to, iż powódka żądała odsetek ustawowych za opóźnienie od całej kwoty zadośćuczynienia od daty 24 kwietnia 2018r., Sąd uznając żądanie w zakresie odsetek od kwoty rozszerzonego powództwa za niezasadne, oddalił żądanie pozwu w tym zakresie.

Dokonując ustaleń w zakresie następstw wypadku dla zdrowia poszkodowanej Sąd oparł się na opiniach biegłych: z zakresu ortopedii – J. B., neurologii – A. P. oraz biegłego z zakresu psychiatrii B. J.. Powyższe opinie biegłych są rzetelne, kategoryczne i przekonujące, wystarczająco wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, a wnioski w nich zawarte nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron.

Rozważając zasadność roszczenia o zasądzenie na rzecz powódki odszkodowania z tytułu kosztów opieki i leczenia Sąd miał na uwadze normę art. 444 § 1 k.c.

W toku niniejszego procesu powódka dochodziła należności w kwocie 2.309,68 zł z tytułu kosztów opieki osoby trzeciej oraz kosztów leczenia.

W świetle utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007r., II CSK 474/06) należy uznać, iż korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 KC. Legitymacja czynna w zakresie żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje opiekę nad nim (osoba bliska, np. żona lub osoba inna). Po drugie, wyjaśniono także to, od czego zależy ewentualny rozmiar roszczenia przysługującego poszkodowanemu, jeżeli konieczna jest mu pomoc innej osoby (wysokość dochodu utraconego przez żonę rezygnującą z pracy lub działalności gospodarczej, a gdy opieka może być wykonywana przez osobę trzecią - wysokość odszkodowania z tytułu utraty zarobków przez żonę nie może przekraczać wynagrodzenia osoby mającej odpowiednie kwalifikacje do wykonywania takiej opieki).

Jak wynika z opinii biegłej z zakresu neurologii powódka wymagała pomocy osób trzecich 2 godziny dziennie przez okres 2 miesięcy. Obecnie powódka nie wymaga pomocy innych osób. Wobec powyższego, przy przyjęciu stawki za godz. opieki w kwocie 13,70 zł (stawka minimalna w 2018r.) odszkodowanie z tego tytułu winno wynosić 1.644,00 zł.

Ponadto powódka poniosła koszty związane z leczeniem, w tym koszt wizyt lekarskich i zakupu leków, w kwocie 1.417,47 zł, co zostało udokumentowane załączonymi do akt fakturami, które to koszty, jak podali biegli, byli uzasadnione i pozostawały w związku z wypadkiem.

Wobec powyższego wysokość należnego powódce odszkodowania wynosi 3.061,47 zł. Kwotę tę należy pomniejszyć o 751,80 zł, tj. kwotę już wypłaconą powódce na podstawie wyroku zaocznego i w toku postępowania likwidacyjnego oraz o 20% przyjętego przyczynienia. Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 1.847,80 zł. O odsetkach o powyższego świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając kwotę 1.847,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty pierwotnie żądanej w pozwie, tj. 301,10 zł od dnia 24 kwietnia 2018r., tj. od daty decyzji ubezpieczyciela uznającej odpowiedzialność za szkodę i przyznającej świadczenie oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.546,70 zł od dnia 20 maja 2021r., tj. od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo.

Sąd oddalił powództwo w zakresie odszkodowania w pozostałym zakresie jako nie znajdujące prawnego ani faktycznego uzasadnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała proces w 99%, wobec czego pozwany winien zwróci poniesione przez nią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powódka poniosła koszty w łącznej wysokości 7.558,00 zł, w tym kwotę 3.617 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika procesowego oraz kwotę 3.941 zł opłaty sądowej od pozwu.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził na rzecz powódki kwotę 7.558,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nieuiszczone koszty sądowe z tytułu kosztów opinii biegłych w sprawie wyniosły kwotę 1.891,67 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1.891,67 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych